

industrivarer at ophæve de mellem landene gældende handelsskranker. Ved Traktatens ikrafttræden opretholdtes i de stiftende lande indadtil et højt niveau for hjemmemarkedspriser eller produktionsstilskudsordninger og udadtil beskyttelsesforanstaltninger i form af importforbud, kontingentering og toldafgifter. Store forskelle i produktions- og distributionsvilkår, priser og støtteordninger gjorde sig gældende. Med henblik på dannelsen af det fælles marked for landbrugsvarer og fiskerivarer fastsætter Traktaten hovedpunkterne i en fælles politik for opnåelse af ensartet prisniveau indadtil og ensartede foranstaltninger udadtil.

Den fælles landbrugspolitikens formål er ifølge artikel 39 at øge landbrugets produktivitet, at sikre en rimelig levestandard for landbefolkningen, at stabilisere markederne og at sikre forbrugernes forsyning med landbrugsvarer til rimelige priser. Artiklen bestemmer tillige, at der ved virkeliggørelsen af denne politik skal tages hensyn til landbrugserhvervets specielle karakter som følge af sociale og naturgivne forskelligheder og til nødvendigheden af at tilpasningerne til Fællesmarkedet gennemføres gradvist.

I artikel 40 fastsættes retningslinierne hvorefter den fælles landbrugspolitik skal gennemføres.

Det bestemmes, at en fælles markedsordning skal oprettes og der anføres tre mulige udformninger af samordningen: der kan være tale blot om fælles konkurrenceregler, f. eks. regler om ydelse af landbrugsstøtte, eller om en tvungen samordning af nationale markedsordninger eller, mest vidtgående, om en europæisk markedsordning. To vigtige principper understreges i denne forbindelse, nemlig at enhver form for forskelsbehandling mellem Fællesskabets producenter og forbrugere skal udelukkes, og at der kan oprettes fælles udviklings- og garantifonds for landbruget. Markedsordningen kan omfatte alle nødvendige foranstaltninger, herunder prisregulering, produktions- og afsætningsstøtte på det indre marked og fælles ordninger til stabilisering af ind- og udførsel.

Artikel 41 bestemmer, at fælles foranstaltninger til uddannelse, oplysning og forskning kan gennemføres. Ifølge artikel 42 skal Traktatens bestemmelser om konkurrence kun finde anvendelse på landbrugsvarer i det omfang, som bestemmes af Fællesskabets Råd. Der gives herved hjemmel for Rådet til at tillade støtteordninger for ugunstigt stillede bedrifter

og for gennemførelse af økonomiske udviklingsprogrammer.

I artikel 43 fastsættes regler for den fremgangsmåde, som Fællesskabets institutioner skal følge ved virkeliggørelsen af den fælles landbrugspolitik. Artiklen giver hjemmel til, at Rådet på forslag fra Kommissionen og efter høring af Den parlamentariske Forsamling ved forordninger, direktiver og beslutninger fastsætter nærmere bestemmelser om den fælles landbrugspolitik praktiske gennemførelse. Rådet kan herunder på visse betingelser fastsætte regler om afløsning af nationale markedsordninger med fællesskabsordninger. Betingelserne er dels, at den fælles ordning skal yde samme garanti for beskæftigelse og levestandard som de nationale markedsordninger, dels at ordningen skal etablere samhandel inden for Fællesmarkedet på samme betingelser som på et nationalt marked.

Artiklerne 44 og 45 omhandler overgangsperioden. Artiklernes vigtigste bestemmelser er, at Rådet skal fastsætte objektive kriterier for mindsteprisordninger og træffe bestemmelse om fremgangsmåden ved senere ændringer.

Artikel 46 indeholder en hjemmel for Medlemslandene til at pålægge afgift på landbrugsvarer fra et andet Medlemsland, der måtte være støttet ved en særlig national ordning, som i konkurrencemæssig henseende er til skade for produktionen i de andre Medlemslande. Afgiftens højde skal fastsættes af Kommissionen.

Med hjemmel i de nævnte artikler har Fællesskabets institutioner siden 1962 i en meget omfattende regulering fastsat bestemmelser om oprettelsen og funktionen af fælles markedsordninger for størsteparten af Fællesskabets landbrugsvarer og fiskeriprodukter. Denne regulering omfatter fire hovedtyper af foranstaltninger. For det første årlig fastsættelse af det tilstræbte indre prisniveau for forskellige varegrupper, for det andet foranstaltninger til sikring af prisniveauet mod følgerne af svingninger i de mængder, som produceres i Fællesskabet, for det tredje foranstaltninger til sikring af prisniveauet mod følgerne af indførsel udefra, og for det fjerde foranstaltninger til fælles finansiering af omkostningerne ved den fælles landbrugspolitik.

De fastsatte bestemmelser gengives og omtales nærmere i den særlige redegørelse om Fællesskabets afledede ret, som er indeholdt i Tillæg 2.